

Pirmā Baznīcu nakts izdodas

Ilze Gailīte, autores foto

Viens no visspilgtākajiem pagājušā mēneša notikumiem noteikti bija Baznīcu nakts. Tas kļuva par vienu no apmeklētākajiem pasākumiem šajā vasarā un pierādīja, ka saujīga cilvēku, kas seko savam sapnim, Dieva spēkā var paveikt milzu lietas. Lai varētu apciemot pēc iespējas vairāk draudžu, ceļā devos uz sava divriteņa.

Starts no Vecās Ģertrūdes

Liela daļa Baznīcu nakts viesu savu ceļu sāka no Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes baznīcas, jo tieši šeit notika atklāšana, kurā piedalījās tradicionālo konfesiju vadītāji un pārstāvji. Zaļo meiju izgreznotā baznīcas zālē bija ļaužu pārpildīta. Kā norunāts, pulksten sešos visās Rīgas baznīcās atskanēja zvanu skaņas. Satraukti pa Vecās Ģertrūdes baznīcas zāles eju rosījās pasākuma *vaininieki* – Jurgis Klotiņš un Sintija Sproģe. Tikai retais aiz viņu smaidiem saskatīja bažas un nedrošību. Vai izdosies, vai būs atsaucība, vai esam izdarījuši visu, ko varējām? (Abu organizatoru izjūtas un domas lasiet raksta beigās!) Pēc atklāšanas devos uz baznīcas pagrabu.

Neuzvaramais mācītājs Grants

Pa ceļam satiku Garkalnes novada jaukto kori "Pa saulei", kas gatavojās savai zvaigžņu stundai. Dalībnieki smējās, bija jūtams savīļojums un prieks. Uz baznīcas trepēm savu teritoriju bija iekarojuši jaunieši no skautu apvienības. Beidzot sasniedzu pagrabu un, sekojot bumbiņas paukšķu skaņai nonācu līdz vietai, kur mācītājs Rinalds Grants stājās pretī Baznīcu nakts viesiem pie pingponga galda. Veiklas kustības un ietrenēta roka. Viņš bija šī vakara *nagla*. Zinot savu koordināciju, nolēmu nestāties viņam pretī un satrenēties uz nākamo gadu. No drošiem avotiem vēlāk uzzināju, ka Rinalds Grants šajā naktī tā arī netika pārspēts.

Vieta, kur mīt izturīga draudze

Vienmēr esmu gribējusi ieiet Kristus piedzimšanas pareizticīgo katedrālē. Gadiem esmu gājusi garām, dodoties gan uz universitāti, gan darbu, bet neesmu sadūšojusies ieiet. Vienmēr prātoju par garu svārku un lakata nepieciešamību. Šoreiz nolēmu, ka liktenīgā stunda ir pienākusi, tāpēc taisnā ceļā devos uz Esplanādi. Biju paspējusi uz dievkalpojumu. Iegāju iekšā un samulsu. Vai man jāmet krusts? Vai jākļūnās? Mani aši aiz elkoņa satvēra *vietējais* un maigi parāva malā. Visi tikām sarindoti divās līdzienās rindās, un mums garām strauji nesoļoja priesteris ar vīraka trauku. Viņa soļi bija veikli, tāpat kā roku kustības. Ar bailēm noraudzījās, vai tik vīraks neizkritīs... Pacēlu acis augšup, un man aizrāvās elpa. Tāds skaistums! Sienu apgleznojumi, Jēzus zeltā un kupols. Vērojot apkārt notiekošo, pamanīju, ka dievmā nav solu. Dziļi sirdi nopriecājos, ka esmu luterāne, jo baidos, ka nespētu nostāvēt kājās garās dievkalpojuma stundas. Pamanīju daudzus gadus vecus cilvēkus un sirdi sajūtu cieņu un apbrīnu.

Mūzika, kas paceļ debesīs

Tālāk nolēmu doties uz Rīgas Vecās Ģertrūdes jaunāko māsu – Rīgas Jauno Ģertrūdi. Pretēji gaidītajai burzmai baznīcā mani pārņēma miers un aizkustinoša

mūzika. Cilvēki sēdēja milzīgajā baznīcas zālē un baudīja mūzikas skaņas. Paliķu turpat pie durvīm un vēroju baznīcas viesus. Kāds acis aizvēris, kāds nometies uz ceļiem, vēl kāds pētīja baznīcas velles. Aivars Kalējs virtuozī spēlēja ērģeles. Viņam pievienojās saksofonists Artis Gāga, un abi kopā viņi radīja debešķīgu mūziku. Gribējās tikai apsēsties un klausīties, klausīties... Pēc kāda mirkļa atjēdzos, ka mani taču gaida vēl citas baznīcas!

Baznīca, ar neizsmeļamām priekšrocībām

Tālāk nolēmu apceļot mazāk zināmas baznīcas un draudzes. Pārsteigumu sagādāja Lielo kapu ieskaudā Svētā Jēkaba evaņģēliski luteriskā kapela. Pie durvīm mani sagaidīja mācītājs Agris Sutra. Viņš izvadīja mani pa mazo balto baznīciņu. Tā bija kā sievietes rokas somiņa – ārēji maza, bet iekšā tai ir daudz skaistu telpu. Nogāju pagraba, kur pie kamīna un klāta galda sēdēja draudzes locekļi. Viņi sagaidīja mani mīļi, kā savējo. Izjautāju mācītāju par šīs nakts viesiem. Apmeklētāju esot bijis visai daudz. Mani aicināja uzkavēties pie kafijas tases, tomēr pieklājīgi atteicu, jo saule sāka jau rietēt, bet man vēl bija tik daudz jāuzspēj.

Neparastākais Baznīcu nakts viesis

Dažas ielas tālāk kokos paslēpusies vēl viena luterāņu baznīca – Augšāmcelšanās draudze. Tur satiku ne tikai draudzes locekļus, bet arī kādu neparastu Baznīcu nakts viesi – ezi. Tagad droši varam apgalvot, ka 2014. gada pirmajā Latvijas Baznīcu naktī piedalījās aptuveni 20 000 cilvēku un viens ezis. Aktīvākais eža draugs bija mācītājs Guntis Kalme. Tādas, lūk, ir priekšrocības, ja baznīca atrodas *meža* vidū! Novērtēju arī baznīcas skaisto altāra gleznu – vitrāžu, kurā attēlots Jēzus, kas svētī draudzi. Spēju iedomāties, cik skaisti šeit mēdz būt svētdienas rītos, kad saules stari iespīd caur šo vitrāžu, lai iepriecinātu draudzi dievkalpojuma laikā. Mans ceļš tālāk veda uz Čiekurkalnu.

Jurģis Klotiņš un komanda.

Baznīcu nakts noslēgums Pēterbaznīcā.

Guntis Kalme aprūpē nakts baznīcēnu.

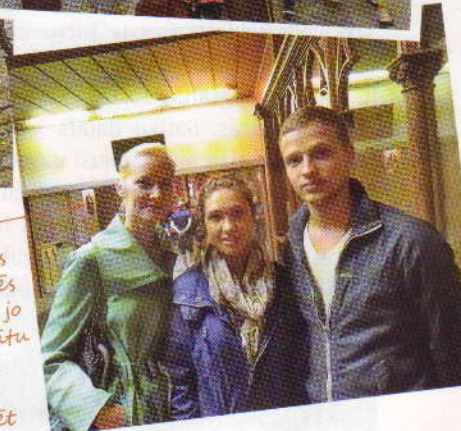
Kāds kungs: "Mums ļoti patika Pāvila draudzes attieksme. Ļoti brīva atmosfēra. Jaunā Gertrūdē bija koncerts, bet mēs gribējām uzkāpt tornī. Baznīcu nakstī rodas vēlme apstaigāt baznīcas."

Laura: "Es biju uz Jaunās Gertrūdes Vesperēm ar gregoriskiem dziedājumiem. Zātē bija ļoti daudz cilvēku, bet viņi lielākoties nedziedāja lūdzi. Es dziedāju. Mani ļoti uzrunāja mācītāja lasījums."

Koris "Pa saulei" iedziedas.

Rasma, Dace un Edgars: "Esam apmeklējuši vairākas baznīcas. Citreiz mēs uz baznīcu neietu, jo būtu kauns, nezinātu kas un kad jādara. Mēs gribētu arī nākamgad apmeklēt šādu pasākumu."

Pie Misiones draudzes.

Vēlie viesi Pēterbaznīcā: "Mēs šajā baznīcā pirms desmit gadiem salaulājāmies. Gribējām atnākt paskatīties. Vēl ir tikai divpadsmit, un domājām, ka Baznīcu nakts ies visu naksti. Ļoti žēl, ka viss tik ātri beidzās."

Pie Krusta draudzes.